

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Lucií Gavendovou ve věci

žalobce: **V. B.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. Pobytové středisko Havířov
sídlem Na Kopci 269/5, 735 64 Havířov
zastoupen Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem, advokátem,
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2026, č. j. OAM-1443/BA-BA01-K01-2025, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce žalobou podanou dne 12. 3. 2026 brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2026, č. j. OAM-1443/BA-BA01-K01-2025 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Dne 20. 12. 2025 žalobce v České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ze spisu je patrné, že podání žádosti předcházelo rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 16. 12. 2025, č. j. KRPP-172726-7/ČJ-2025-030022, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 60 dnů. Žalobce byl totiž dne 15. 12. 2025 kontrolován hlídkou cizinecké policie, kdy nepředložil ke kontrole cestovní ani žádný jiný doklad totožnosti.
3. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce dne 15. 12. 2025 uvedl, že je ukrajinské státní příslušnosti, nemá cestovní doklad, doručovací adresu uvedl na Ukrajině. Popsal, že z Ukrajiny naposledy odcestoval v roce 2021, kdy tam byl na dovolené, jinak od roku 2019 pobývá v ČR na zaměstnaneckou kartu. Uvedl, že v roce 2023 žádal o prodloužení, ale karta mu nebyla prodloužena, protože nedodal nějaké dokumenty a poté zde pobýval na vízum strpění, které měl dle svých slov platné do roku 2026. Sdělil, že dvakrát ukradl jídlo a jiné věci, jelikož byl bez práce, a byl chycen a odsouzen. Trestní příkaz převzal pouze jednou, a to letos v září osobně na Městské policii v Plzni. Sdělil, že čekal na předvolání jako v prvním případě, a pak si chtěl vydělat nějaké peníze a odjet do Polska. Uvedl, že asi půl roku bydlí na adrese X, u kamaráda J., který ho vzal k sobě do bytu. Na dotaz, kde získává peníze na živobytí, sdělil, že se o něj stará J., platí mu jídlo, vzal ho do nemocnice, když měl zánět v ruce, své peníze ale nemá a chtěl by si najít brigádu na stavbě. Ohledně cestovního dokladu sdělil, že mu v dubnu 2025 ve vlaku ukradli celou tašku, kde měl i cestovní pas, hlásit to nikde nebyl, protože byl v té době psychicky na dně a nic řešit nechtěl. Volal na ambasádu v Praze, ale tam mu sdělili, že musí jet na Ukrajinu. Na Ukrajině má dceru, syna, rodiče a bratra a dvakrát do měsíce je s nimi v telefonickém kontaktu. Společnou domácnost s občanem EU nesdílí, nenachází se zde ani nikdo z jeho rodiny, nemá zde žádný majetek, závazky, pohledávky ani jiné vazby. O mezinárodní ochranu v ČR ani jinde v EU nežádal. Uvedl, že by se chtěl vrátit domů, ale v současné době se tam nechce vrátit kvůli válce a myslí si, že bude na hranicích hned odveden. Na dotaz, zda je ve své zemi ohrožen na životě, uvedl, že ano, a to z důvodu, že bude muset jít do války. Na dotaz, zda mu v domovské zemi hrozí nějaká forma mučení, uvedl, že kvůli válce je možné všechno. Na dotaz, zda je v domovské zemi podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu uvedl, že před válkou to tak nebylo, neví, jak by to bylo teď. Po návratu do domovské země by byl určitě zbaven svobody, odmítl narukovat. Volal mu jeho otec a varoval jej, ať se nevrací, že bude muset jít bojovat. Na dotaz, do jakého státu by vycestoval, když mu bylo uloženo soudní vyhoštění uvedl, že by odjel do Polska. Žalobce uvedl, že je zdravý a neužívá žádné léky.

4. Ve správním spise se nachází opis z evidence rejstříku trestů žalobce (zpracován ke dni 23. 12. 2025), ze kterého plynou dva záznamy. Prvně Okresní soud Plzeň – město shledal žalobce trestním příkazem ze dne 6. 5. 2025, sp. zn. 32 T 39/2025, vinným ze spáchání přečinů krádeže dle § 205 odst. 1 písm. c) a výtržnictví dle § 358 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), za což byl žalobci uložen podmíněný trest odnětí svobody v délce 8 měsíců, se zkušební dobou v délce jednoho roku. Druhý záznam vypovídá o tom, že Okresní soud Plzeň – město trestním příkazem ze dne 25. 8. 2025, sp. zn. 32 T 48/2025, shledal žalobce vinným z přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, a z přečinu porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Trest uložený žalobci trestním příkazem ze dne 6. 5. 2025, sp. zn. 32 T 39/2025, byl zrušen a žalobci byl uložen souhrnný podmíněný trest odnětí svobody v délce 12 měsíců, se zkušební dobou v délce 18 měsíců, trest vyhoštění na 36 měsíců a trest propadnutí věci.
5. Žalovaný žalobce dne 31. 12. 2025 tzv. přezajistil dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, kdy dobu trvání zajištění stanovil do 8. 4. 2026. Žalobce proti tomuto rozhodnutí o zajištění nikterak nebrojil.
6. K žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 6. 1. 2026 poskytl údaje, z nichž vyplývá, že se narodil na Ukrajině ve městě Charkov, je pravoslavný křesťan, je apolitický, rozvedený, má syna (nar. 2002) a dceru (nar. 2009), poslední místo bydliště na Ukrajině bylo v Charkově. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je v první řadě válka na Ukrajině, kdy domů by se žalobce nedostal, byl by hned odveden do války. Má ještě rodinu, ale myslí, že by se k ní nedostal, jelikož pokud přijede na Ukrajinu, hned jej narukují. Druhým důvodem je, že žalobce nechce válčit a zabíjet lidi.
7. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 1. 2026 žalobce zopakoval údaje poskytnuté k žádosti. Nad rámec uvedeného sdělil, že důvodem přicestování do ČR bylo, že na Ukrajině se mu zhroutil byznys, kdy zde měl firmu zabývající se velkoobchodem s osvětlovací technikou. V České republice si chtěl jako zaměstnanec vydělat peníze, od roku 2019 zde pracoval v betonárce. Původně zde měl vízum na 2 roky, následně mu bylo na základě žádosti opět vydáno na 2 roky, tj. asi do roku 2023. Poté podal znovu žádost a dostal odpověď s výzvou k dostavení se a doplnění dokumentů, avšak tuto si vyzvedl se zpožděním až v lednu 2024, jelikož mu byla zaslána do poštovní schránky na ubytovně. Z důvodu zmeškání lhůty k doplnění informací bylo řízení o dalším pracovním vízu zastaveno a žalobce byl následně na počátku roku 2024 z betonárky propuštěn. V březnu 2024 obdržel žalobce vízum strpění na rok do roku 2025, které poté prodloužil do roku 2026. Po uložení trestu vyhoštění z České republiky nevycestoval z důvodu špatného psychického stavu, částečně zde chtěl zůstat. Na Ukrajině neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány, nebyl trestně stíhán a ani neměl ve vlasti problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. O mezinárodní ochranu dříve nežádal, jelikož nevěděl, že je zde taková možnost. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je válka na Ukrajině, kdy se po návratu do vlasti obává povolání do války. Nechce, aby byl zabit a nemá se kam vrátit, s manželkou se rozvádí a ona na jeho kontakty reaguje odmítavě. Při překročení státní hranice by byl odveden, nemá takové peníze, aby se mohl vykoupit (od 4 do 8 tisíc euro), k rodině by se nedostal. Pokud

by peníze zaplatil, nebyl by odveden okamžitě, ale stejně by se musel skrývat před odvodovými orgány.

8. Součástí správního spisu je žádost žalobce posouzení důvodu zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu ze dne 25. 3. 2026, v níž žalobce po vyličení skutkových okolností jeho případu žádal o posouzení trvání důvodů zajištění a navrhoval své přemístění do pobytového střediska. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-1443/BA-BA01-VL15-PŘZ-2025 ze dne 2. 4. 2026 o nepropuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, žádosti žalobce tak nevyhověl.
9. Dne 2. 4. 2026 žalovaný vydal rozhodnutí, jímž rozhodl o prodloužení zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, kdy dobu trvání zajištění stanovil do 16. 5. 2025. Proti tomuto rozhodnutí si podal žalobce u zdejšího soudu žalobu, o které soud rozhodl dne 29. 4. 2026 rozsudkem č.j. 63 Az 22/2026-16 tak, že tuto zamítl. Rozsudek nabyl právní moci dne 11. 5. 2026.
10. Jako podklad pro vydání napadeného rozhodnutí žalovaný zajistil zprávu o Ukrajině věnující se situaci v zemi, kdy sběr informací a dat probíhal od listopadu 2025 do ledna 2026. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP s názvem „Zjišťovací mise Ukrajina“, která poskytuje základní přehled bezpečnostní situace v západních a centrálních ukrajinských oblastech (Černovické, Lvovské, Volyňské, Rovenské, Ivano-Frankivské, Kyjevské, hlavním město Kyjev, Ternopilské Zakarpatské, Žytomirské, Vinnycké, Chmelnycké). Bezpečnostní přehled klade důraz na útoky v těchto oblastech v roce 2025. Zpráva se také zaměřuje na situaci vnitřně vysídlených osob a navrátilců po dlouhém pobytu v zahraničí z hlediska přístupu k finanční podpoře, službám (zdravotnictví, vzdělávání, zaměstnání) nebo státní podpůrné infrastruktuře (nouzové ubytování), zabývá se také faktory přijetí těchto osob většinovou společností. Ve zprávě se uvádí, že si neklade za cíl poskytnout vyčerpávající popis témat a nevyjadřuje postoj České republiky k Ukrajině.
11. Dále žalovaný zajistil Informaci OAMP ze dne 12. 1. 2026 ve věci bezpečnostní situace v západních oblastech Ukrajiny a přeshraničního pohybu (dále jen „Informace OAMP - bezpečnost“) a Informaci norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ve věci mobilizace na Ukrajině ze dne 2. 5. 2025 (dále jen „Mobilizace“).
12. Poté, co žalovaný umožnil žalobci, aby se seznámil s podklady rozhodnutí (kdy žalobce možnost seznámit se s podklady nevyužil, nenavrhл doplnění podkladů a neuvedl ani další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít žalovaný v úvahu), vydal napadené rozhodnutí. Z jeho odůvodnění plyne, že azyl podle § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný žalobci neudělil, jelikož nelze dojít k závěru, že by žalobce ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany a nebyl ani politicky aktivní. Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy poukázal na to, že žalobce ve vlasti nikdy neměl potíže se státními orgány. Hlavním důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je válka na Ukrajině a v této souvislosti obava z odvodu, a potažmo i legalizace jeho pobytu na území ČR. Žalovaný konstatoval, že aktuálně probíhající konflikt na Ukrajině nelze považovat za důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, kdy na situace, kdy cizinci

hrozí v případě návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu pamatuje § 14a zákona o azylu možnosti udělení doplňkové ochrany, a to právě z důvodu, že existence ozbrojeného konfliktu důvodem pro udělení azylu být nemůže. Dále žalovaný konstatoval, že povinnost dostavit se k odvodu do aktivně bojující armády také nemůže být důvodem pro udělení azylu. Brannou povinnost označil za legitimní státoobčanskou povinnost, a to i za předpokladu, že jsou vyhýbání se vojenské službě nebo dezerce trestné. Všeobecnou mobilizaci na Ukrajině tak nelze vnímat jako pronásledování jednotlivce nebo jakékoli jiné azylově relevantní jednání ze strany státu. Nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby byl vůči žalobci uplatněn nějak diskriminačně, když mobilizace vyhlášená na Ukrajině se aktuálně týká všech mužů mezi 25 a 60 lety bez rozdílu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. Žalovaný neudělil žalobci ani azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu, neboť žádný z jeho rodinných příslušníků nepožívá mezinárodní ochrany. Žalovaný následně hodnotil, zda lze žalobci udělit doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu, kdy dospěl k závěru, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou trestu smrti nebo popravy, či případně nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V případě žalobce se jedná o osobu, která nikdy neměla žádné potíže se státními orgány své země a proti které nebylo nikdy vedeno trestní stíhání, kdy jediným důvodem odjezdu žalobce z vlasti byla snaha vydělku v zahraničí a o mezinárodní ochranu požádal poté, co byl odsouzen za trestný čin vloupání k podmíněnému trestu odnětí svobody a vyhoštění z území ČR na 36 měsíců a následně umístěn v záchytném zařízení pro cizince v Balkové. V následující části odůvodnění na str. 7-10 se žalovaný věnoval posouzení individuální situaci žalobce s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině.

III. Žaloba

13. Žalobce v žalobě uvedl, že vyznává pravoslavné křesťanství, není příslušníkem žádné politické strany a nikdy neměl potíže se státními orgány na Ukrajině. Je rozvedený a má dvě děti. Na Ukrajině žil v Charkově, který byl terčem bombardování, nyní již domov nemá. Je zdravý a nemá žádné specifické zdravotní potřeby. Na Ukrajině byl žalobce nucen vyhlásit osobní bankrot, vyřídil si pracovní vízum a v roce 2019 přijel do České republiky za prací, kde pracoval v betonárce. Posléze byl propuštěn z důvodu neprodloužení pracovního víza, žalobce se tak ocitl na ulici bez jakéhokoliv příjmu, kdy těžkost situace jej dohnala ke krádežím. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu obav z narukování v případě jeho návratu na Ukrajinu. Bojů se nechce účastnit, je to proti jeho svědomí. Bojí se, že by jej příslušníci odvodových orgánů mučili, nebo rovnou zabili. Nemá finanční prostředky na to, aby se vykoupil a dostal se tak ke své rodině, musel by se skrývat před odvodovými orgány, nemohl by si zde ani najít práci, aby pomohl svému otci, který na tom není zdravotně dobře.
14. Žalobce vytýká žalovanému, že se jeho případem nezabýval dostatečně, když zcela přehlíží skutečnost, že ačkoli svou vlast opustil kvůli finančním potížím, následně se z něj stal *uprchlík sur place*, když Charkov byl zcela srovnán se zemí a žalobce se nemá kam vrátit.
15. Žalovaný vycházel ze zpráv, které nejsou aktuální, resp. jejich datum publikace možná aktuální je, nicméně zdroje jsou zastaralé. Žalovaný si neobstaral zprávy o zemi původu

v takové kvantitě a kvalitě, aby na jejich podkladě mohl učinit správné a informované rozhodnutí.

16. Žalovaným odkazovaný nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1054/25 ze dne 17. 6. 2025 na případ žalobce nedoléhá, když tento se týkal stěžovatele, který měl být vydán k trestnímu stíhání na Ukrajinu, přičemž namítal zásah do práva zaručeného v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť zde pobýval několik let a měl zde těhotnou partnerku. Od případu žalobce je tak zcela odlišný a citace užitá žalovaným pro podporu jeho tvrzení je neúplná a zcela vytržená z kontextu. Naopak na žalobce dopadá citace z uvedeného nálezu týkající se požadavku na posuzování obecných informací o zemi původu v kontextu konkrétních skutkových okolností, kdy těmito se žalovaný vůbec nezabýval. Napadené rozhodnutí je tak jen obecným shrnutím, které postrádá prvky individualizace a nezohledňuje specifické prvky případu žalobce.
17. Tvrzení žalovaného, že odvodové orgány na Ukrajině mezi bojeschopnými muži nerozlišují a podmínky jsou pro všechny stejné, nekoresponduje s volně dostupnými zprávami, ve kterých se mj. uvádí, že někteří odvedenci zemřeli ještě před nástupem do služby, došlo k úmrtím za podezřelých okolností a na sociálních sítích se objevují videa brutálních odvodů. Není tak pravdou, jak uvádí žalovaný, že odvody jsou prováděny korektně. Žalobci tak vzhledem k uvedenému hrozí vážná újma ve smyslu čl. 15 kvalifikační směrnice¹ v podobě špatného a ponižujícího zacházení.
18. S ohledem na uvedené má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je zatíženo vážnými vadami, pro které by mělo být zrušeno.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 3. 2026 uvedl, že posoudil příběh žalobce, porovnal s informacemi o zemi původu a s přiměřenou mírou pravděpodobnosti vyvrátil i budoucí pronásledování či hrozbu vážné újmy. Informace o zemi původu, které žalovaný shromáždil k žalobcem tvrzeným skutečnostem, jsou adekvátní a aktuální. Žalovaný akcentoval, že zásadní je vždy výpověď konkrétního žadatele o azyl, ze které se při posuzování daného případu vychází, a žalobní námitka v tom smyslu, že v zemi původu žalobce je nedobrá situace, sama o sobě nedokládá, že by mu hrozilo pronásledování či vážná újma.
20. Aktuálně probíhající konflikt na Ukrajině nelze dle žalovaného považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, když existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu žadatele důvodem pro udělení azylu být nemůže.
21. Co se týká branné povinnosti a zhodnocení návratu do vlasti z pohledu ust. § 14a zákona o azylu, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy má za to, že žalobní námitky nejsou s to je důvodně zvrátit.

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany

22. Z napadeného rozhodnutí dle žalovaného jasně plyne, že na Ukrajině se nejedná o totální konflikt, nýbrž o konflikt lokální a žalobce má možnost vnitřního přesídlení, přičemž nebude ohrožena jeho bezpečnost z azylově relevantních důvodů či důvodů vážné újmy. V této souvislosti žalovaný odkázal na nález ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1054/25 ze dne 17. 6. 2025.

V. Posouzení věci soudem

23. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a včasnou (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).
24. Soud v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem ke čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice.² Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil a žalobce na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nijak nereagoval.
25. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z následující právní úpravy.
26. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí *závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
27. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
28. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, *který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle odst. 2 téhož ustanovení se za *vážnou újmu* se podle tohoto zákona považuje *a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
29. Podle ust. § 23c zákona o azylu *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany*

² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU z 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepřacované znění).

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.

30. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že se žalovaný případem žalobce nezabýval dostatečně a přehlíží skutečnost, že se z žalobce stal *uprchlík sur place* poté, co Ruská federace napadla Ukrajinu, Charkov byl srovnán se zemí a žalobce se nemá kam vrátit.
31. Institut *uprchlíka sur place* ve smyslu, v jakém na něj odkazuje žalobce, upravuje kvalifikační směrnice³ v čl. 5 nazvaném „Potřeba mezinárodní ochrany vznikající na místě“, kdy v odst. 1 uvádí: „1. *Odůvodněná obava z pronásledování nebo reálné nebezpečí vážné újmy mohou být založeny na událostech, k nimž došlo po odjezdu žadatele ze země původu.*
32. Toto ustanovení je v zákoně azylu o azylu promítnuto do § 28 odst. 7 zákona o azylu, podle kterého „*odůvodněná obava z pronásledování nebo skutečné nebezpečí vážné újmy mohou být založeny na okolnostech, k nimž došlo po odjezdu žadatele o udělení mezinárodní ochrany ze země, jejímž je státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství státu jejího posledního trvalého bydliště; ministerstvo tyto okolnosti zohlední při posuzování projevu vůle cizince podle § 3 odst. 2, § 3b odst. 3, § 11a a 11b.*“
33. Na základě citované úpravy by tak měl žalovaný posoudit, zda žadatel o azyl, který odůvodňuje svou žádost událostmi, k nimž došlo po odjezdu žadatele ze země původu, splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany právě s ohledem na tyto události – v daném případě žalobce se jedná o vypuknutí a trvání ozbrojeného konfliktu v zemi původu poté, co tuto opustil a pobýval v České republice. Jelikož na základě zmiňovaných událostí (vypuknutí války) nelze bez dalšího vyvodit obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, zbývá v návaznosti na znění § 14a odst. 1 zákona o azylu posoudit, zda může mít žalobce v případě návratu na Ukrajinu důvodnou obavu, že by mu hrozilo reálné (skutečné) nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 téhož ustanovení proto, že se Charkov stal jednou ze zasažených oblastí. Judikatura přitom dovodila, že „*reálným nebezpečím*“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „*skutečné nebezpečí*“) nutno rozumět, že *ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.*“ Důkazní standard testu „reálného nebezpečí“ je přitom vůči stěžovateli přísnější než test „*přiměřené pravděpodobnosti*“, který se uplatní ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu (a potažmo ve smyslu čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků) – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006-82.
34. Žalovaný na stranách 7-10 odůvodnění napadeného rozhodnutí posuzoval otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Detailně posoudil situaci v Charkově, odkud žalobce pochází, kdy na základě zprávy OAMP Zjišťovací mise Ukrajina publikované v únoru 2026 potvrdil, že Charkovská oblast je jednou z nejvíce boji zasažených

³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany

oblastí, konstatoval však, že žalobce může situaci v místě svého bydliště vyřešit prostým přestěhováním se v rámci země na území tzv. „oblastí návratu“, kde nerozlišující (svévolné) násilí nehrozí. Žalovaný poukázal na existenci legislativních opatření, které se týkají postavení vnitřně vysídlených osob a upravují přístup těchto osob ke službám, soudnímu systému nebo sociální podpoře včetně podpory ubytování, a popsal možnosti finanční, ubytovací a sociální pomoci těmto osobám, možnosti využití lékařských služeb a zajištění ubytování - v prvotní fázi v kolektivních střediscích, ve fázi pozdější pak s vizí dlouhodobého řešení, zahrnující též kompenzace za zničený/poškozený dům během bojů. Status vnitřně vysídlené osoby je určen pro osoby z tzv. dočasně okupovaných a blokových oblastí a/nebo z oblastí aktivních vojenských operací. Žalovaný v hodnocení přihlédl k individuálním charakteristikám žalobce a k tomu, že je osobou v produktivním věku bez zdravotního omezení a neshledal tak, že by v jeho případě mohlo při přesídlení v rámci Ukrajiny dojít k extrémnímu zhoršení jeho sociálního a ekonomického postavení. S odkazem na obsah výpovědi žalobce, který uvedl, že ulice, kde měl poslední místo registrovaného pobytu, již v důsledku válečného konfliktu neexistuje, žalovaný poukázal na to, že žalobce má předpoklady status vnitřně vysídlené osoby získat. Na základě shromážděných podkladů žalovaný konstatoval, že vnitřní přesídlení v rámci země je pro mnoho občanů z válkou zasažených oblastí první volbou, přičemž ukrajinský stát tyto občany v rámci svých možností podporuje. Území, která jsou zprávou označována jako tzv. „oblasti návratu“ jsou pro žalobce dostupná a jeho přesun na toto území dle jeho vlastních preferencí je účinným řešením proti případně špatné bezpečnostní situaci způsobené válečným konfliktem – pro žalobce tak existuje reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná možnost vnitřního přesídlení, které může jednoznačně využít. Dle shromážděných informací o zemi původu pak lze situaci v tzv. „oblastech návratu“ považovat za stabilní. Žalovaný tak dospěl k závěru, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobci považovat za nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu hrozící na celém území žalobcovy vlasti.

35. Ve světle shora zmiňovaného důkazního standardu testu „reálného nebezpečí“, má Krajský soud za to, že žalovaný ve vztahu k žalobci relevantně posoudil důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona o azylu, ve vazbě na čl. 5 odst. 1 kvalifikační směrnice. Za účelem posouzení reálného (skutečného) nebezpečí, představovaného situací v Charkovské oblasti po vypuknutí války na Ukrajině, žalovaný shromáždil dostatečně přesně zaměřené informace o zemi původu, na jejichž základě bylo možno učinit jednoznačný závěr o tom, zda žalobce v daném směru podmínky pro udělení doplňkové ochrany splňuje, či nikoliv. S ohledem na rozsah a detailnost úvah žalovaného majících oporu ve správním spise soudu nezbyvá než konstatovat, že se žalovaný případem žalobce zabýval dostatečně a posoudil naplnění podmínek *uprchlíka sur place* s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu.
36. Namítanou neaktuálnost zpráv, ze kterých žalovaný vycházel, resp. že datum jejich publikace možná aktuální je, nicméně zdroje těchto zpráv jsou zastaralé, krajský soud neshledal. V daném případě si žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal v návaznosti na své zajištění v prosinci 2025 a napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno dne 19. 2. 2026. V Informaci OAMP s názvem „Zjišťovací mise Ukrajina“, která byla publikována v únoru 2026, se uvádí, že sběr informací a dat probíhal od listopadu 2025 do ledna 2026 – tj. do

období bezprostředně předcházejícího vydanému rozhodnutí. Co se týká zdrojů užitých v Informaci OAMP ve věci bezpečnostní situace v západních oblastech Ukrajiny publikované dne 12. 1. 2026, pak tyto jsou převážně z druhé poloviny roku 2025 a počátku roku 2026. Zpráva LANDINFO věnující se mobilizaci na Ukrajině ze dne 2. 5. 2025 (dále jen „Mobilizace“) udává, že sběr informací byl ukončen na konci dubna 2025 – ačkoli se v daném případě jedná o nejstarší zdroj, krajský soud podotýká, že ani v době vydání napadeného rozhodnutí nepřesáhlo stáří těchto dat 1 rok. Ačkoli žalobce namítá, že žalovaný je povinen obstarat si zprávy o zemi původu v takové kvalitě a kvantitě, aby na jejich podkladu mohl učinit správné a informované rozhodnutí, sám nijak blíže nespecifikuje, z jakých jiných zpráv měl žalovaný vycházet. V rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce jejich doplnění nenavrl a neuvedl ani žádné další informace ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Ze seznamu použitých zdrojů u uvedených zpráv je nadto zřejmé, že tyto vycházely z velkého množství konkrétně specifikovaných podkladů, včetně institucí jako jsou Agentura EU pro azyl (EUAA), Ukrajinské Ministerstvo sociální politiky, rodiny a jednoty, Úřad vysokého komisaře OSN pro lidská práva (OHCHR), Norská rada pro uprchlíky (NRC), RFE/RL, BBC a dalších, a u veškerých informací jsou uvedeny odkazy tak, aby je bylo možné verifikovat. Na žalovaným shromážděné a užití informace tak krajský soud nahlíží jako na objektivní a nezávislé podklady pro vydání rozhodnutí, odpovídající požadavkům na relevanci, důvěryhodnost, vyváženost, ověřitelnost z různých zdrojů a transparentnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č.j. 1 Azs 105/2008-81).

37. K námitce žalobce vztahující se k nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1054/25 ze dne 17. 6. 2025, konkrétně, že tento nález na případ žalobce nedoléhá, jelikož je od něj zcela odlišný, uvádí krajský soud následující. Lze přisvědčit žalobci, že případ stěžovatele řešený v citovaném nálezu se liší v několika skutkových okolnostech, na které žalobce poukázal, tj. že se týkal stěžovatele, který měl být vydán za účelem jeho trestního stíhání na Ukrajinu, přičemž tento namítal zásah do práva na soukromý a rodinný život, neboť zde pobýval několik let a měl zde těhotnou partnerku. Nelze však bez dalšího konstatovat, že uvedený nález na případ žalobce nedoléhá. Ústavní soud se v citovaném nálezu věnoval hned několika otázkám, a kromě otázky možnosti vydání osoby k trestnímu stíhání do jiného státu a jeho podmínkám, a otázky případného zásahu tohoto vydání do práva na soukromý a rodinný život (kdy tyto na případ žalobce vzhledem ke skutkovým odlišnostem, jež definují řešenou problematiku, skutečně nedoléhají), se zabýval také samotnou intenzitou ozbrojeného konfliktu na Ukrajině v souvislosti s možností vydání osob do této země a jeho případných překážek. Krajský soud je toho názoru, že v daném ohledu závěry z citovaného nálezu na stěžovatele doléhají, stejně tak jako žalobcem poukazovaná souvztažnost k užití informací o zemi původu, a to jednak z důvodu, že tyto dvě problematiky spolu úzce souvisejí a na sebe navazují, a jednak proto, že se v případě žalobce jedná o osobu, která má být na Ukrajinu přemístěna za situace, kdy zde panuje ozbrojený konflikt – stejně jako tomu bylo u osoby stěžovatele v citovaném nálezu (nadto soud konstatuje, že vydání k trestnímu stíhání představuje pro jedince nepochybně závažnější následky, než pouhé vycestování do země). K argumentu žalobce, že žalovaný pasáž nálezu ohledně posuzování informací o situaci na Ukrajině přehlédl v jeho neprospěch, když jeho rozhodnutí v tomto ohledu nezohledňuje prvky individualizace, lze odkázat na odůvodnění obsažené v bodě 34. tohoto rozsudku.

38. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval i námitkou žalobce související s jeho strachem z odvodu do armády, a to na str. 4 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem a nelze ji považovat za pronásledování. Vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, pokud jediným důvodem pro ně je něčí averze vůči vojenské službě či strach z boje. Následně žalovaný posoudil i podmínky mobilizace na Ukrajině, kdy vycházel z Informace LANDINFO. Krajský soud považuje způsob, jakým se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s okolnostmi žalobcovy povinnosti nastoupit k armádě v době válečného napadení země za dostatečný, srozumitelný a přezkoumatelný. Výkon branné povinnosti nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť se jedná o legitimní postup státu, kterým zajišťuje svou bezpečnost. Je třeba vycházet také z předpokladu, že se v daném případě jedná o plnění povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, která je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a že je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, že odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) kvalifikační směrnice trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č.j. 5 Azs 19/2020-45, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2026, č.j. 49 Az 1/2026-28).
39. Ve vztahu k uvedenému lze vojenskou službu u regulérních ukrajinských ozbrojených sil považovat za vojenskou službu vykonávanou u demokratického státu. Z informací OAMP týkající se bezpečnosti a „Zjišťovací mise Ukrajina“ vyplývá, že přestože je Ukrajina v době války vystavena řadě výzev a deficitům, nelze ji považovat za nedemokratickou či dokonce autoritářskou zemi, ve které není možné dovolat se principů právního státu. Otázka povinné vojenské služby byla již několikrát posuzována Nejvyšším správním soudem, dle jehož judikatury nelze povolání k výkonu vojenské služby považovat za pronásledování ani tehdy, je-li tento výkon spojen s přímou účastí v ozbrojeném konfliktu nebo je odepření vojenské služby spojeno se sankcí (rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č.j. 5 Azs 4/2004-49, nebo usnesení NSS ze dne 4. 8. 2015, č.j. 6 Azs 113/2015-30, či ze dne 9. 8. 2017, č.j. 7 Azs 176/2017-22). Trestní sankci za nenastoupení vojenské služby lze považovat za relevantní azylový důvod jen tehdy, pokud je tato sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací, odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44).
40. K uvedenému soud uvádí, že žalobce během správního řízení neoznačil obavu z trestu za odepření výkonu vojenské služby jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, popisoval toliko obavy z jejího výkonu. Až v žalobě následně nově argumentoval, že se nechce bojů účastnit z důvodu, že je to proti jeho svědomí, nijak blíže však toto neodůvodnil. Není tak zřejmé, jaký základ by žalobcova tvrzená výhrada svědomí vůči vojenské službě měla mít. Ze spisu pouze vyplynulo, že je žalobce pravoslavný křesťan, přičemž soudu není známo, že by tato víra omezovala své věřící v účasti ve vojenských akcích. Žalobce nadto během správního řízení ani své náboženství či jinou životní filozofii nevyzdvíhal, potažmo se nevyjadřoval k žádnému dlouhodobému postoji, který by žalovaný měl vzít

v úvahu. Žalobce rovněž ve správním řízení uvedl, že na Ukrajině neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány, nebyl trestně stíhán a ani neměl ve vlasti problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení, svou vlast opustil toliko z ekonomických důvodů, kdy se mu na Ukrajině zhroutilo podnikání. Postoj žalobce tak vyznívá spíše jako pouhá averze k nástupu vojenské služby v době válečného stavu a ta jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany nepostačí (srov. Příručka procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka vydaná Úřadem Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky, 1979). Explicitně o výhradě svědomí hovoří žalobce až v žalobě, tuto však s ničím nespojuje. Jiné okolnosti, které by měly ve vztahu k vojenské službě založit diskriminační přístup ukrajinského státu vůči jeho osobě žalobce neuvedl, a ani z jeho odpovědi při poskytnutí údajů ani při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu neplyne žádná informace, která by výhradu jeho svědomí jakkoli rozvíjela. Žalobcem vznesené nekonkrétní tvrzení tak soud nevyhodnotil jako řádné vyjádření výhrady svědomí.

41. Rovněž nově v žalobě žalobce přdestřel své obavy z nelidského a ponižujícího zacházení a trestání, a to v souvislosti s tzv. busifikací neboli nucenými odvody. Poznamenal, že před žalovaným mluvil o tom, že násilné praktiky během odvodů jsou na Ukrajině běžné, avšak žalovaný se jimi nezabýval. Uvedené však ze správního spisu neplyne. Žalobce v rámci podání vysvětlení, poskytnutí údajů a pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu toliko uváděl, že nechce být odveden, jelikož by musel jít bojovat, nechce jít do války. Pokud by se měl vrátit na Ukrajinu, byl by povolán do války. Při podání vysvětlení na výslovnou otázku, zda je v domovské zemi podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu uvedl, že před válkou to tak nebylo, neví, jak by to bylo teď. Nelze se tak ztotožnit s tvrzením, že o zmiňovaných praktikách před žalovaným během správního řízení hovořil. Žalobce tedy až v řízení před soudem tvrdil skutečnost, kterou mohl bez obtíží tvrdit již v průběhu správního řízení. Na tuto žalobcovu procesní strategii je třeba nahlížet optikou rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č.j. 10 Azs194/2015-32, ve kterém bylo konstatováno, že je na žadateli o mezinárodní ochranu, aby primárně v řízení před správním orgánem uváděl všechny skutečnosti, které jsou mu známy a mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany. *„Neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí. Povinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“* V daném případě žalobce před správním orgánem uváděl, že je dvakrát měsíčně v telefonickém kontaktu s otcem a bratrem, kteří na Ukrajině žijí – o praktikách, které zmiňuje v žalobě, proto musel mít přinejmenším povědomí, přesto je v řízení před správním orgánem nejenže nezmínil, ale na výslovnou otázku správního orgánu, zda mu v zemi původu hrozí nelidské či ponižující zacházení uvedl, že neví. Žalovaný tak neměl příležitost žalobcem tvrzené skutečnosti kvalifikovaně posoudit. Zároveň z ničeho neplyne, že by žalobce v posuzovaném případě uplatnil některý z důvodů ospravedlňujících neuvedení takového tvrzení, jako např. nekonání osobního pohovoru, žadatelovo nepochopení relevance takové skutečnosti, trauma nebo stud (srov.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Soud proto uzavírá, že žalovaný nepochybil, když se touto skutečností nezabýval. Žalobce nadto ani v žalobě námitku ohledně odvodových praktik neopřel ve vztahu k němu o konkrétní skutečnosti, námitka tak zůstala ve zcela obecné a hypotetické rovině.

42. Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany ve smyslu § 12, § 13 a § 14a zákona o azylu vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Žalovaný se plně vypořádal se všemi skutečnostmi tvrzenými žalobcem v průběhu správního řízení a své závěry v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Krajský soud neshledal namítané zatížení napadeného rozhodnutí vážnými vadami.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

43. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 11. květen 2026

JUDr. Lucie Gavendová
samosoudkyně